

[Socialministeren.]

centralt samordningsudvalg efter loven af 25. maj 1956 om samordning af foranstaltninger for erhvervshæmmede. Det står imidlertid nu klart, at det skridt, der blev taget ved denne lov, ikke er tilstrækkeligt til at sikre den nødvendige planlægning på dette område. Det har også været en alvorlig svaghed ved den hidtidige ordning, at der ikke har eksisteret en effektiv lokal revalideringsadministration, til hvilken man i større omfang kunne decentralisere en række beføjelser, som nu udøves fra kontorer i København. Jeg kan her pege på, at man længe har følt det ønskeligt, at en række afgørelser om bevilling af hjælpemidler til invaliderede, hjælp til oplæring, optræning, etablering o. s. v. blev lagt ud til lokale organer, således at afgørelsen træffes dér, hvor den erhvervshæmmede opholder sig. Hidtil har en sådan decentralisering kun kunnet gennemføres med hensyn til visse afgørelser om mindre hjælpemidler. Også på det centrale plan føles savnet af en stærkere koordinerende og initiativtagende virksomhed, som ikke har kunnet gennemføres efter den bestående lovgivning.

Det vil fremgå af, hvad jeg har sagt, at der tiltrænges en gennemgribende reform på dette lovgivningsområde, og regeringen fremsætter derfor nu lovforslag om en helhedsløsning.

Ved de overvejelser, der er gået forud, har der fundet en grundig gennemgang sted af de gældende bestemmelser, og man har ved udarbejdelsen af forslaget også støttet sig på erfaringer udefra. Jeg vil i denne forbindelse gerne henlede opmærksomheden på den henstilling om arbejdsmæssig revalidering af erhvervshæmmede, der blev afgivet af den internationale arbejdskonference i Genève i 1955, og som er optrykt som bilag 1 til lovforslaget. Jeg kan anbefale alle, der har interesse herfor, at gøre dette dokument til genstand for et nærmere studium. Der er her på grundlag af erfaringer fra mange lande gjort rede for en række principper, som anbefales fulgt i revalideringsarbejdet. Selv om de enkelte landes forhold sætter grænser for, i hvilket omfang sådanne principper vil være vejledende, har det af regeringen udarbejdede lovforslag i hovedsagen kunnet følge de linjer, der er angivet i henstillingen.

Jeg skal herefter gå over til at gøre rede for hovedlinjerne i det fremsatte lovforslag.

Jeg vil indledningsvis fremhæve, at regeringen må lægge afgørende vægt på, at vi nu får en helhedslov, der samler alle hovedbestemmelserne om revalidering på ét sted. Det er min opfattelse, at det vil være til uvurderlig gavn for alle, der rundt om i landet øver en indsats i det praktiske revalideringsarbejde, at få klare og overskuelige regler at arbejde med.

Lovforslagets bestemmelser kan inddeles i følgende hovedgrupper:

1. Regler om den individuelle hjælp til revalidering, d. v. s. ydelse af hjælpemidler til invaliderede, hjælp til særlig sygebehandling, til optræning, oplæring og anden uddannelse, til arbejdsmaskiner, værktøj og hjælp til at opnå selvstændig virksomhed. I forbindelse hermed foreslås nye regler om hjælp til underhold under revalidering.

2. Regler om støtte til etablering og drift af institutioner og foranstaltninger, der varetager revalideringsopgaver.

3. Regler om støtte til iværksættelse af beskyttet beskæftigelse for invaliderede og om fortrinsadgang til arbejde for invaliderede.

4. Nye regler om revalideringens organisation, herunder bestemmelser om indberetning af revalideringstilfælde, om oprettelse af særlige revalideringsorganer, lokalt og centralt, og gennemførelse af hjemmel til at decentralisere til lokale myndigheder og institutioner en række af de beføjelser, der hidtil har været henlagt alene til centrale organer. Endvidere indeholder lovforslaget regler om samarbejde med sygehusene og de praktiserende læger.

Endelig — som en 5. gruppe — er der foreslået regler om finansiering, refusion m. v.

Det er naturligt, at man under udarbejdelsen af lovforslaget særlig har overvejet, om der bør være nogen begrænsning af den personkreds, der kan opnå hjælp efter loven. Man har i denne henseende været opmærksom på, at der på visse punkter vil gøre sig forskelligheder gældende med hensyn til på den ene side personer, der er invalideret af fysiske eller psykiske lidelser, på den anden side personer, hvis erhvervshæmning overvejende har sociale årsager. I det prakti-